LEUVENSE TONEELPRIJZEN 2024

ALGEMEEN VERSLAG (2023-2024)

1	***Bij Jules en Alice***	**Toneel4**

Auteur: Tom Lanoye
Regisseur: Elly Conings
Speeldata: 1, 2 en 3 juni 2023

Bij Jules en Alice van Tom Lanoye heeft een surrealistische toets. Het is in deze productie van Toneel4 niet helemaal gelukt om die absurde, ironische toon weer te geven. De mix van het Leuvens en het algemeen Nederlands die wordt gehanteerd is wat verwarrend en past niet bij de volkse buurt waarin de gebeurtenissen zich afspelen.

De aanpak van de verschillende locaties en de bijbehorende flashbacks verloopt soms wat stroef maar is overzichtelijk en de bewegingsregie past goed bij dit concept. De regisseur heeft een mooie, verzorgde en bij momenten krachtige voorstelling gecreëerd. Licht- en klankregie zitten ook goed, en de muziekkeuze is absoluut geslaagd.

De acteerprestaties zijn vrij homogeen, zonder uitschieters, maar de acteurs lijken soms wat te worstelen met de diepte van hun personage. Tekstkennis is goed, maar er wordt soms wat gecrispeerd geacteerd, zonder juiste inleving, nuancering en timing. Er ontbreekt een beetje “magie” en goed samenspel. De buurtdames, Lieve Struyven, Line Vanderzeypen en Mia Struyven, en Bob Lahey als de vriend van Jules zitten wel goed in hun rol.

Het decor is zeer functioneel opgebouwd en wordt optimaal benut. Kledij en rekwisieten krijgen de nodige aandacht en zitten juist.

De technische aspecten van de voorstelling zijn ook meer dan goed. Het geluid is prima. Het lichtgebruik is verrassend en brengt dynamiek in het spel.

2	***Nine to five***	**Musicalcompagnie Mithe**

Auteur: Dolly Parton
Regisseur: Rudolf Giron
Speeldata: 2, 3, 4, 9 en 10 juni 2023

Zie verslag nominaties Euripidesprijs.

3	***De Jossen***	**TGAT**

Auteur: Tom Lanoye
Regisseur: Thomas Vreriks
Speeldata: 9 en 10 juni 2023

Een regisseur kan met de surrealistische ondertoon van *De Jossen* alle kanten uit. Deze productie is een erg originele versie, met veel aandacht voor de tekst en diepgang van de Jossen, en met opvallende, creatieve regievondsten. De scèneregie en acteursregie zijn prijzenswaardig. Er zit tempo in de voorstelling. De hele speelruimte wordt optimaal benut. De regisseur kiest voor slechts vier Jossen en dat draait opmerkelijk goed uit.

De acteerprestaties zijn van hoog niveau. De homogene cast vertolkt de emoties op zeer geloofwaardige wijze, variërend van ingetogen fijngevoelig tot uitgelaten uitbundig. De vier acteurs zijn mooi baas van hun tekst, stem, dictie, verstaanbaarheid, tempo en beweeglijkheid. De spanningslijn is goed voelbaar, er is een sterk samenspel en een uitstekende dynamiek. Vooral Johan Janssens kan volledig overtuigen met een opmerkelijke expressie en beheersing van stem en personage.

Ook technisch is dit een knappe productie, sober en functioneel. Kledij, klank, licht zijn prima in orde.

Het decor is bijzonder geslaagd. Een gigantische kluwen van gerecupereerde videolinten fungeert als decor, maar ook als feestslingers of haardracht. En soms wordt het hart gebroken en worden videocassettes stukgeslagen. Een zeer mooie vondst, die aanleiding geeft tot een gevarieerd en beweeglijk spel van de acteurs. (*Toneelgroep tGat krijgt hiervoor een "Speciale Vermelding".*)

De kostumering is sober en treffend gekozen. De vier Jossen dragen dezelfde roze overall, alle vier gelijk en toch verschillend.

Een wervelende voorstelling in een erg frisse regie.

4	***Een pompstation***	**K.T. De Dijlezonen**

Auteur: Gildas Bourdet
Regisseur: Frank De Beule
Speeldata: 16 en 17 juni 2023

Een pompstation bevat talloze verhaallijnen die tragisch, komisch of beide tegelijk proberen te zijn. Het stuk heeft potentieel maar er zou meer mogen gesnoeid worden in de tekst om het geheel effectiever te maken.

De regisseur lijkt wat te worstelen met de balans tussen tragiek en komedie. De vele scènes hangen een beetje als los zand aan elkaar en de acteurs spelen weinig op elkaar in. De personages staan vaak nogal statisch op een rij of lijken zich te verplaatsen zonder echte intentie.

Er staat een goede ploeg acteurs op het toneel maar de meesten lijken hun personage nog te moeten vinden. Emoties – en dat zijn er heel wat – worden niet altijd goed opgebouwd, ze verschijnen plots uit het niets om al even snel weer te verdwijnen. Het taalgebruik, de dictie en de verstaanbaarheid van de acteurs zijn dan wel weer lovenswaardig. Quinten Vanrespaille

levert een mooie en zelfzekere vertolking van het personage Teuteut, met zeer expressieve mimiek en lichaamsbeweging.

Een dikke pluim voor het mooie, realistische decor, met een oude garage, een benzinepomp, telefooncel en zelfs een echte auto op het podium. Het lichtconcept is functioneel, met een treffende weergave van de tijd door bv de mooie evolutie naar avondschemer. Het geluid wordt soms te abrupt afgebroken en is niet altijd realistisch.

5	***Stalin sterft***	**K.T. De Dijlezonen**

Auteur: Lévi Steenveld
Regisseur: Steven Devillé
Speeldata: 6 en 7 oktober 2023

Zie ook het verslag van de nominaties voor het Fiere-Margrietjuweel.

Stalin Sterft is een indringend portret van de periode rond de dood van Stalin. Het stuk ridiculiseert de hersenloze wreedheden van de historische leiders en de gebrainwashte of door angst ingegeven volgzaamheid van het volk en klaagt deze alzo aan. Het stuk is goed opgebouwd, met een boeiende verhaallijn. Het is net lang genoeg en verveelt geen moment.

Steven Devillé levert een erg fijne, consistente regie af. Het feit dat hij zijn eigen stuk regisseert zorgt voor een duidelijke visie. Zijn passie voor geschiedenis en gevoel voor humor zijn aangenaam voelbaar. De goed gekozen filmfragmenten creëren de juiste sfeer. Scènewissels, plaatsing, tempo zitten bijzonder goed. De verschillende personages zijn prima gecast en er is een doorgedreven spelregie waarbij de subtiele relaties tussen de personages goed tot uiting komen. De momenten van slapstick en karikaturaal acteerwerk gebruikt Steven doeltreffend om de wantoestanden te ridiculiseren.

Het acteerwerk is globaal prima. De hoofdrollen vertolken hun rol expressief en overtuigend. Tekstkennis, inleving, verstaanbaarheid, dictie, goede timing en treffende lichaamstaal vallen op, vooral bij Frank De Beule als Chrosjtsjov (*nominatie Fiere-Margrietjuweel*), Wim Hambrouck als Beria, en Jasper Driesmans als Molotov.

De kledij, meubels en accessoires passen schitterend bij de tijd. De make-up is uiterst verzorgd. Speciale waardering ook voor de “haardracht”: geweldige snorren, schitterende kaalkoppen! Je voor de gelegenheid even (half) kaalscheren, het komt niet zo vaak voor in het amateurtoneel… (*Toneelgroep De Dijlezonen krijgt een “Speciale Vermelding” voor kapsels en grime in deze productie.*)

Het decor is sober, smaakvol en functioneel met een zorgvuldig gekozen kleurenschema en met deuren die ook een rol spelen door op gepaste momenten te "piepen”.

De techniek is opvallend goed, alleen met het licht lijkt het even wat fout te lopen: plots ongepast feller licht, storend licht in de zaal, gezichten in het donker… De muziek is uitstekend gekozen.

6	***Hotel Orfeo***	**Spot On**

Auteur: Benjamin Laureys
Regisseur: Benjamin Laureys en Julie Helsen
Speeldata: 16, 17 en 18 november 2023

Hotel Orfeo is een nieuwe, eigen creatie van Spot On. De regie is in handen van de auteur Benjamin Laureys, bijgestaan door Julie Helsen. Een vlotte en heldere regie, waarbij iedereen de kans krijgt om zijn of haar typetje op een goede manier uit te beelden. De muziekkeuze is uitstekend, het decor wordt optimaal gebruikt en er zit een mooi ritme in het spel. In het tweede deel echter zakt het tempo weg en naar het einde toe begint het stuk wat te 'kabbelen' en mist een sterke afwikkeling.

De acteerprestaties zijn nogal divers. Robin De Kelver als Elisabeth, Benjamin Laureys als Esterella en Johan Wouters als Jacky springen er tussenuit. Ze leveren een heel mooi samenspel.

Kledij en rekwisieten zijn verzorgd, vooral de prachtige outfit van koningin Elisabeth en La Esterella. Dikke pluim voor het kostuumteam!

Technisch is deze productie zeer goed. Het decor is een prachtige imitatie van een fin de siècle hotel. De plaatsing van de wanden, schuin naar achter lopend, is origineel en biedt interessante spelmogelijkheden qua gebruik van de ruimte. Op zich is het concept een eenvoudige driehoek, maar de kracht zit in de uitwerking van de details: de grote hoogte en het art deco lichtende plafond suggereren perfect de lobby van een klassehotel; de neonletters, de wandversieringen in reliëf, de lichtreflectie op de liftdeur, lift en toegangsdeuren die "automatisch" openen, de verlichte wandklok met bewegende wijzers, de sjieke bekleding van de receptiebalie, het glasraam, de zwarte kat die bij de ontknoping verandert in een skelet… alles is tot in de puntjes verzorgd en draagt bij tot de mysterieuze sfeer van het stuk. *(Toneelgroep Spot On krijgt een "Speciale Vermelding" voor het algehele design van deze productie.)*

7	***Woyzeck***	**Toneel Heverlee**

Auteur: Georg Büchner
Regisseur: Bieke Jorissen en Bart Rasschaert
Speeldata: 17, 18, 24 en 25 november 2023

Het onafgewerkte stuk Woyzeck van Georg Büchner laat regisseurs veel interpretatiemogelijkheden. Bieke Jorissen en Bart Rasschaert opteren voor een realistische setting, met een vleugje expressionisme. Een geslaagd concept, vooral in de mooie kostumering en enkele opvallende elementen in het decor: een constructie van conservenblikken wordt met de gepaste belichting een heuse stad in de verte, het rijdende dokterskabinet met bewegende delen lijkt wat op een kermisattractie en geeft aanleiding tot een gevarieerd en vinnig spel van Katrien Favoreel.

De gelaagdheid, de rauwe humor van het stuk en de barokke waanzin van de personages komen echter niet helemaal tot uiting in de vertolking van de acteurs. Articulatie, intonatie en tempo, dictie en tekstbeheersing zitten goed, maar het spel blijft wat aan de oppervlakte.

Het is vooral de muziek die alle facetten van de gelaagdheid weet mee te geven. De muziekfragmenten zijn raak gekozen, nu eens de circussfeer ondersteunend, dan weer met dissonanten, tegentijden of opgejaagd ritme als weerklank van de angsten en waanzin van Woyzeck.

Techniek en belichting zijn erg verzorgd, met een mooi lichteffect op het einde om het water van de rivier weer te geven.

8	***Vijand van het volk***	**K.T. De Reynaertghesellen**

Auteur: Henrik Ibsen
Regisseur: Eva De Mulder
Speeldata: 24, 25, 26 en 30 november, 1 en 2 december 2023

Vijand van het volk, een stuk van Henrik Ibsen uit 1882, is een sterk maatschappijkritisch werk. De centrale thema's – de strijd van dokter Stockman tegen corruptie en de overheersing van geldgewin – zijn nog steeds relevant. De bewerking van de tekst met talrijke links naar de actualiteit is bijzonder geslaagd.

De regie van Eva De Mulder is doordacht en haar sobere aanpak legt de nadruk op inhoud en tekst. Ze toont meesterlijk het spel van opinievorming en beïnvloeding van een publiek. Zij benut de moeilijke speelruimte – het koorgedeelte van een grote kapel – optimaal en haalt het maximale uit de acteurs en actrices. De groepsbeelden en choreografieën, zoals het gevecht tegen de bierkaai van Dr. Stockman en zijn vrouw, zijn bijzonder sprekend.

De acteerprestaties zijn goed tot zeer goed, geloofwaardig, doorleefd, realistisch, met overtuiging en een groot spelplezier. De homogeniteit in het samenspel is bewonderenswaardig. Tom Vanquaethem als Dr. Stockman speelt heel sterk en toont een mooie evolutie in zijn personage. Hij brengt zijn speech met vuur en passie. Yves Vandegoor valt op door zijn sterk fysieke en emotionele weergave van de burgemeester, terwijl Frie Huybreghs subtiel en magistraal de gluiperige journalist vertolkt. De discussies tussen de broers en hun speeches vormen een hoogtepunt. Het vlotte tempo en het expressieve spel van de acteurs dragen bij tot een prachtige opbouw en spanningslijn.

Decor, kledij en accessoires zijn passend. Ondanks de uitdagingen van de kapel komen de technische aspecten tot hun recht. De belichting en het geluid zijn doelmatig en degelijk. De muziek is raak gekozen en ondersteunend.

9	***Het is echt niet wat je denkt***	**Vaartteater**

Auteur: Elodie Wallace en Manu Rui Silva
Regisseur: Erik Krznaric
Speeldata: 24 en 25 november, 1 en 2 december 2023

Het is echt niet wat je denkt is een knotsgekke Franse komedie, door de regisseur knap vertaald en voor het eerst gebracht in Vlaanderen bij het Vaartteater. Zeker een grappig stuk, maar de veelheid aan verhaallijnen is geen meerwaarde en in het tweede deel ontbreken verrassende elementen en een spanningslijn.

De regie is doordacht en legt veel nadruk op tempo en beweging. Maar het snelle tempo en de juiste timing van een typisch Franse komedie worden toch niet geëvenaard, en de reactie van het publiek blijft dan ook een beetje lauw. Desondanks blijven alle acteurs zelfzeker, vlot en energiek acteren, zij het soms wat overdreven druk en lawaaierig. Samenspel, tekstbeheersing, dictie, verstaanbaarheid en intonatie zitten goed. Nina Matterne, in de rol van Sofia, valt op door haar aangename naturel.

Het decor is tot in de puntjes afgewerkt met fijne details en referenties naar Star Wars. Spectaculair is de draaiende wand – een ingenieus ontwerp van Fons Vertommen - die af en toe een heuse slaapkamer met dubbel bed tevoorschijn tovert. Een pluim voor de veelheid en diversiteit aan rekwisieten en kostuums!

Gepaste muziekkeuze en een functionele belichting ondersteunen het spel.

10	***De zusjes Kriegel***	**Kindertheater Stekelbaars**

Auteur: Guy Focketyn
Regisseur: Nausikaä Droste
Speeldata: 25 en 26 november 2023

Zie verslag nominaties Kleine-Prins-prijs.

11	***Vader***	**Buurttheater**

Auteur: Florian Zeller
Regisseur: Johan Deputter
Speeldata: 2, 3 7, 8 en 9 december 2023

Zie ook het verslag van de nominaties voor het Fiere-Margrietjuweel.

Het prachtige stuk *Vader* van Florian Zeller schept op ingenieuze wijze een beeld van wat er in het hoofd van een dementerende persoon omgaat. De verschillende vertelperspectieven maken het bijzonder.

Regisseur Johan Deputter kiest voor een sobere aanpak met heel veel aandacht voor acteursregie. Er wordt in de zaal gespeeld, niet op het podium, wat zeker de betrokkenheid van het publiek bevordert. De toeschouwer ziet de wereld van het hoofdpersonage André, samen met het inkrimpen van het decor, langzaam verschrompelen. De vier muren komen letterlijk dichter, de “wereld” wordt kleiner en gesloten, de wanden verliezen ook hun kleur, en de scène wordt steeds leger… Beklemmend. Elke scène sluit af met een mooie (weliswaar iets te lange) freeze, ondersteund door minimale muziek. De omslachtige verplaatsingen van muren en meubels, die dan telkens volgen, breken wel wat de broze sfeer van het geheel.

Naast de hoofdrol van Mark Vermaerke (*nominatie Fiere-Margrietjuweel*), die op schitterende wijze gestalte geeft aan de bejaarde André, spelen ook de andere acteurs erg sterk. De oneerlijke strijd die de dochter moet voeren wordt door Els Otten zeer intens overgebracht, en ook Nikka Cuypers en Leen Vanderroost zetten hun personage gevoelig en sprekend neer.

De belichting en muziek zijn zeer verzorgd, sfeer- en gevoelvol ondersteunen zij knap het delicate onderwerp.

12	***De vrouwen van Duchamp***	**Toneel4**

Auteur: Jean-Marie de Smet
Regisseur: Danny Gybels
Speeldata: 2, 3 7, 8 en 9 december 2023

Het stuk *De vrouwen van Duchamp* bevat een origineel uitgangspunt, drie vrouwen die rouwen om eenzelfde geliefde, en zeker enkele goeie vondsten en onverwachte wendingen, maar ook wat clichés en herhalingen zonder veel opbouw en spanning.

De regisseur zorgt voor een doordachte enscenering. Het verhaal wordt goed uitgewerkt en de verhaallijn wordt bewaakt, maar er is niettemin weinig evolutie in de beleving van de vrouwen. Hoewel de personages hun eigen kleuraccenten krijgen in kledij, zijn ze weinig onderscheiden, en hun emotionele respons op de dood van hun toch wel grote liefde is niet echt geloofwaardig. Ook hun verhouding onderling blijft nogal vlak. Er wordt aan een stevig tempo gespeeld, maar dat gaat soms ten koste van timing en inleving.

De drie sterke actrices spelen heel vlot, zelfzeker en energiek. De dictie en het taalgebruik zijn prima. Vooral het geloofwaardige dronken spel van Dorien Ceustermans is erg knap.

De kostumering is verzorgd. Ook technisch is deze productie in orde met gepast muziekkeuze en belichting.

13	***Hedda Gabler***	**K.T. De Dijlezonen**

Auteur: Henrik Ibsen
Regisseur: Jo Matthijs
Speeldata: 19 en 20 januari 2024

Zie ook het verslag van de nominaties voor het Fiere-Margrietjuweel.

Hedda Gabler van Henrik Ibsen blijft na meer dan honderd jaar een krachtig en tijdloos stuk, dat de complexiteit van menselijke relaties en emoties treffend weergeeft. De psychologische diepgang en het spel van maatschappelijke normen maken het, ook in moderne tijden, een boeiend en relevant stuk.

Jo Matthijs heeft het stuk teruggebracht tot zijn essentie. Zijn sobere en uitgepuurde regie richt zich vooral op het theatrale spel van de acteurs. Die drijft hij tot het uiterste, wat leidt tot uitstekende acteursprestaties. Een gestileerde, bijna choreografische, regie. Het werkt mooi maar vormt toch een uitdaging om naturel te blijven acteren en mensen van vlees en bloed te laten zien. Jo maakt doeltreffend gebruik van het minimalistische decor dat vol symboliek zit. Belichting en overgangen tussen scènes zijn erg mooi uitgewerkt.

De tekstkennis van alle acteurs is perfect. Omdat de regie erg nadrukkelijk aanwezig is, komen sommige vertolkingen soms wat te ingestudeerd en onnatuurlijk over. Toch wordt er over het algemeen hoogstaand geacteerd, met uitschieters in de prestaties van Tine Wijnants (*nominatie Fiere-Margrietjuweel*), Jasper Driesmans en Eline D'Hooge. Jasper toont door zijn gecontroleerd spel een overtuigende metamorfose van de cynische rechter Brack, man van de wereld, tot een brutale, nietsontziende egoïst. Zijn manier van lopen, bewegen en mimiek dragen bij aan de complexiteit van zijn rol. Eline D'Hooge geeft uitstekend gestalte aan Thea

Elvsted, een frêle ziel op zoek naar romantisch geluk. Haar spel is sober en geloofwaardig, haar taalgebruik is mooi en zuiver, haar mimiek is treffend.

Kapsels en grime zijn verzorgd, de kostumering is iets minder goed uitgewerkt. De technische aspecten zijn van hoog niveau, met een uitgekiend decor, fijne muziek en doordachte belichting. Alle dragen ze bij aan de beklemmende en ongemakkelijke sfeer. Het sobere, stijlvolle decor situeert treffend de gouden kooi waarin Hedda gevangen zit. De muziek en ook de prachtige belichting zorgen voor de juiste emotionele impact en ondersteunen mooi de overgangen. Een extra pluim voor het suggestieve lichtlint onderaan de muren.

14	***Wie is bang?***	**K.T. De Reynaertghesellen**

Auteur: Tom Lanoye
Regisseur: Jan Schoolmeesters
Speeldata: 2, 3, 4, 8, 9 en 10 februari 2024

Zie ook het verslag van de nominaties voor het Fiere-Margrietjuweel.

Wie is bang? van Tom Lanoye, geïnspireerd op Edward Albee's *Wie is er bang voor Virginia Woolf?*, bevat een sterke intrige, emotionele diepgang en een vloedgolf aan spitante, bijtende en geestige dialogen. Ondanks de overdaad aan thema's en woorden een erg knappe tekst.

De sterke, sobere en doeltreffende regie van Jan Schoolmeesters doet het stuk alle eer aan. De consequente uitwerking van de intense relaties tussen de contrasterende personages, de nauwgezette bewegingsregie en het efficiënte gebruik van de speelruimte vallen op. Het contrast tussen verschillende volgehouden acteerstijlen, van naturel tot hoogdravend, draagt bij tot de dynamiek van de voorstelling en versterkt zeer geslaagd de dubbele laag van 'theater in theater'. Er zit vaart in de voorstelling en toch is er aandacht voor stiltes en nuances.

De acteerprestaties zijn goed tot zeer goed, met specifieke lof voor het oudere koppel, vertolkt door Dirk De Deken (*nominatie Fiere-Margrietjuweel)* en Katrien Devillé (*nominatie Fiere-Margrietjuweel)*, die schitterend het cynische zowel als het broze in hun personage weten op te roepen. De jongere acteurs spelen subtiel, met soms wat minder verzorgde articulatie en verstaanbaarheid, maar ze geven genoeg weerwerk aan het oudere koppel om te zorgen voor een boeiend rollenspel, vol geladen dynamiek.

De techniek is sober en passend, evenals het decor. Hoewel de scène op het bed de mogelijkheid biedt om op het einde van de rit heel de heisa te relativeren, trekt het grote bed met de witte lakens te veel aandacht tijdens het spel.

15	***Ode Vie***	**Toneel Heverlee**

Auteur: liedjes en teksten van verschillende auteurs
Regisseur: Dirk Reynaerts en Eva Van Hoecke
Speeldata: 2, 3, 9, 10 en 11 februari 2024

Geen traditioneel toneelstuk maar een verzameling van teksten, gedichten en liedjes. Er loopt een innemende rode draad doorheen die het leven weerspiegelt, van geboorte tot dood. Het publiek wordt meegenomen op een feelgood trip die herkenbaar is en tot mijmeren aanzet.

Het concept van een mensenleven dat voorbijglijdt wordt meesterlijk uitgevoerd, met een lach en een traan. Regisseurs Dirk Reynaerts en Eva Van Hoecke leiden deze perfect samenwerkende groep in goede banen en brengen een warm schouwspel met heel wat nostalgie en soms melancholie. De hele cast acteert en zingt opvallend goed. De twee muzikanten zijn mooi geïntegreerd in de enscenering. Er is oog voor detail, zoals de consistentie van de menukaarten en het telefoongesprek dat het begin en einde van het leven symboliseert. Goed gekozen gedichten, teksten, toneelstukjes en liedjes worden moeiteloos afgewisseld en zorgvuldig afgewerkt. Een sobere, functionele belichting en goede geluidstechniek laten alles mooi tot zijn recht komen. Er wordt gezellig dicht bij het publiek gespeeld. De sobere kledij, enkele goed gekozen attributen en een passend menu voor elke gelegenheid maken het spektakel helemaal af. *(Toneel Heverlee krijgt een "Speciale Vermelding" voor de creatieve "rode draad" van het leven in deze productie, onder meer uitgewerkt in menus en stijlvolle kaartjes voor geboorte, communie, huwelijk en begrafenis.)*

16	***Kulderzipken***	**Kindertheater Stekelbaars**

Auteur: Fanny Hendrickx en Frederick Van Peer
Regisseur: Joris Dergez
Speeldata: 20 en 21 januari 2024

De vroegere TV-reeks *Kulderzipken* zou ook als toneelstuk potentieel kunnen hebben, maar in deze versie is het te lang om te blijven boeien. Het taalgebruik en de dubbelzinnigheden van de tekst zijn ook niet aangepast aan de meestal jonge kinderen die op het podium staan. Jammer.

De regie mist vooral een sterke visie en leiding. Dit resulteert in te veel onsamenhangende scènes en onafgewerkte dansjes. De ruime scène wordt onderbenut, er wordt vooral achteraan gespeeld, hetgeen de verstaanbaarheid niet ten goede komt. Muziekkeuze is goed en toepasselijk.

Er staat een enthousiaste bende op de scène en er zit duidelijk talent in deze groep. Al lukt het overbrengen van de humor van het stuk niet altijd en schiet de inleving wat tekort, de acteurs tonen allen een aanstekelijke en bewonderenswaardige inzet. Goede tekstkennis en articulatie bij zowat iedereen.

Het imposante decor en de mooie kostuums dragen bij tot de visuele aantrekkingskracht van de voorstelling. De technische afwerking valt op. De passende muziek, belichting en geluidseffecten sluiten goed aan bij het stuk en het spel.

17	***Kwijt-Tijd***	**Thespikon**

Auteur: Eigen tekst
Regisseur: Elise Linsen
Speeldata: 23 en 24 februari 2024

Het is bewonderenswaardig dat de groep zelf een stuk wil schrijven, maar dat is een hele uitdaging. Het thema tijd en tijdsbeleving en "vergeten tijd" komt weliswaar duidelijk naar voor, maar toneelmatig blijft het geheel toch wat dunnetjes.

Regisseur Elise Linsen heeft creatieve vondsten toegepast, het gebruik van filmische technieken, o.a. achteruitspoelen en slow-motion, levert visueel aantrekkelijke beelden op. Hoewel sommige ideeën verwarrend overkomen en de voorstelling vrij chaotisch is, slaagt de regisseur erin om de acteurs te motiveren en enkele mooie taferelen neer te zetten. De originele muziekkeuze ondersteunt de inhoud van het stuk.

Verstaanbaarheid en expressie zijn werkpunten bij de meeste van deze jonge acteurs, maar ze tonen enthousiasme, beweeglijkheid en veel goesting om iets moois op de planken te brengen. De groepsdynamiek zit goed en enig acteertalent is duidelijk zichtbaar.

Het kartonnen-dozen-decor is creatief maar valt wat mager uit. Technisch is deze voorstelling af. Kostuums, geluid, belichting staan ten dienste van de voorstelling.

18	***Adieu Meneer Haffmann***	**Toneelvrienden de Lo**

Auteur: Jean-Philippe Daguerre
Regisseur: Leen Alaerts
Speeldata: 29 februari, 1, 2 en 3 maart 2024

Dit recente Franse stuk is internationaal al in de prijzen gevallen en verfilmd. Het verwerkt verschillende spanningsvelden en kent een meeslepende en empathische opbouw die het publiek weet te boeien.

Er zit een duidelijk concept in het stuk en dat heeft regisseur Leen Alaerts mooi doorgetrokken in de sfeer, de acteerstijl, de opbouw, het decor… allemaal erg passend voor dit niet zo eenvoudige stuk. Sterke vondsten in de regie komen echter niet helemaal tot hun recht door gebrek aan inleving bij de acteurs en de talrijke soms storende scènewissels. De combinatie van "de daad" van Isabelle met de tapdans van Pierre is bijvoorbeeld inventief, maar het effect wordt tenietgedaan door een wat geforceerde uitvoering en te veel herhaling ervan. De muziekkeuze is goed, maar ook hier is er wat te veel herhaling van hetzelfde.

De acteurs kunnen de diepe emoties niet altijd overbrengen. An Evrard springt er, met haar korte maar krachtige optreden, bovenuit. Haar energie, présence, mimiek en taalgebruik zijn indrukwekkend en dat komt ook haar medespelers ten goede. Gert Bonkowski als meneer Haffmann levert een geloofwaardige prestatie. Patrice Bonnafoux overtuigt als Duitse officier, met een sterke mimiek. Jane Pittoors toont gevoel in haar spel.

De kledij is overwegend mooi en passend voor de tijd, maar zit soms wat te krap of te ruim. Het realistische decor evoceert bijzonder mooi het tijdsbeeld. Prachtige attributen, zoals de authentieke radio uit de oorlogstijd. Een raam wordt plots een projectiescherm of biedt plaats voor een geslaagd schimmenspel. De belichting en weergave van het geluid is bijzonder mooi en sfeervol, al zit de timing bij de wissels er niet altijd helemaal op.

(Een "Speciale Vermelding" gaat naar de bijzondere radioberichten in deze productie. De geweldige stem van Joppe Frateur werd door licht- en geluidstechnicus Paul Bielen vakkundig opgenomen en bewerkt, zodat ze op de scène verbluffend "echt" klinkt uit de authentieke radio van de oorlogsjaren.)

19	***Donderdag***	**Tovikito**

Auteur: Pepijn Lievens
Regisseur: Tinneke Mercelis
Speeldata: 1 en 2 maart 2024

Zie verslag nominaties Kleine-Prins-prijs.

20	***Amlett***	**De Dzippies**

Auteur: radicale herinterpretatie van Shakespeare's *Hamlet* door Jan Decorte
Regisseur: Wim Hambrouck
Speeldata: 1 en 2 maart 2024

Zie verslag nominaties Kleine-Prins-prijs.

21	***Animal Farm Kameraden***	**Vaartteater**

Auteur: George Orwell (bewerking door Katrien Put)
Regisseur: Katrien Put
Speeldata: 15, 16, 22 en 23 maart 2024

Deze bewerking van een bekende klassieker heeft zeker enkele sterke punten zoals de originele aanpak en de maatschappelijke boodschap.

Regisseur Katrien Put toont een duidelijke visie maar door wat te expliciet de nadruk te leggen op de boodschap, missen de personages diepte en nuancering. De regisseur slaagt er wel in om een sterke groepsdynamiek te creëren op de scène. De choreografieën zijn goed bedacht en worden fijn uitgevoerd. Er worden visueel mooie groepstaferelen opgebouwd, maar door herhaling worden die wel wat voorspelbaar. De intermezzo's van de verteller kaderen in het concept, maar ze vertragen ook de actie, en komen net als de projecties op het einde een beetje belerend over.

Ondanks enkele zwakkere momenten en wisselende acteerprestaties, weet de cast redelijk homogene prestaties te leveren. Johan Van Humbeeck zet een geloofwaardige Hendrik neer, met mooie dictie, inleving en intonatie. Dirk Blancke vervult zijn rol van verteller met verve. Er is goed samenspel tussen de acteurs, maar er ontbreekt wat vuur en naturel in het spel om de toeschouwer echt te beroeren.

Kostuums en grime zijn zorgvuldig ontworpen. Er is een mooie balans tussen wit en zwart om de personages zowel te verbinden als een onderscheid te maken tussen goed en slecht.

Het decor – een ontwerp van Fons Vertommen – is indrukwekkend en is een waardevolle toevoeging aan het stuk. De realistische vormgeving met twee verdiepingen, de landelijke rekwisieten en de stootkar situeren treffend het verhaal in een harde realiteit van ongelijkheid en onderdrukking. Schitterend ook hoe een straal zonlicht door de poort van de schuur schijnt. *(Het Vaartteater krijgt een "Speciale Vermelding" voor het decor in deze productie.)*

De algehele technische uitvoering is van hoog niveau. De belichting met betekenisvolle kleuraccenten is prachtig en de goed gekozen muziek wordt mooi geïntegreerd in het stuk. De projectie aan het einde van het stuk, met verkeerd gekaderde of onscherpe beelden, valt wel wat uit de toon.

22	***The Great Gatsby***	**Campustoneel**

Auteur: bewerking van de roman van F. Scott Fitzgerald
Regisseur: Niels en Sam Rijnders
Speeldata: 3, 4, 5, 6, 7 en 9 april 2024

Zie verslag nominaties Euripidesprijs.

23	***Vrouwen aan de rand van een zenuwinzinking***	**Musicalcompagnie Mithe**

Auteur: Jeffrey Lane
Muziek en liedteksten: David Yazbek
Regisseur: Dieter Verhaegen
Speeldata: 6, 7, 11, 12 en 13 april 2024

Een uitermate sprankelende, temperamentvolle musical. Het is even wennen aan het helse ritme maar eens de toeschouwer mee is, wordt het een erg boeiend en, vooral in de tweede helft, humoristisch spektakel.

De voorstelling begint als een motor die start, opwarmt, versnelt en uiteindelijk in een spectaculaire vaart over het podium raast, zonder haperingen, tot het einde volgehouden. De regisseur creëert mooie beelden en toont een hoop originele ideeën, ondersteund door een knappe acteurs- en bewegingsregie. De scenografie is top en de afwerking tot in de puntjes verzorgd. De emoties en nuances gaan, ondanks het hoge tempo, niet verloren. Er is ook aandacht voor de komische accenten en de interactie tussen de personages zit helemaal goed. De chaotische, flitsende beelden en wissels en de creatieve inzet van decorstukken maken het af. Chapeau voor deze indrukwekkende regie.

De acteerprestaties van zowat alle acteurs zijn erg sterk, en getuigen van zowel acteer- als zangtalent. Ze schakelen moeiteloos over van zang naar gesproken woord en bewegen soepel en expressief. De “inzinkende” vrouwen acteren geestig, expressief en ontzettend vlot. Het samenspel is mooi en homogeen, met een sterke inleving. De gesproken momenten zijn even sterk als de zangpartijen, wat in musicals vaak een uitdaging is. Hoewel de snelheid en intensiteit soms de verstaanbaarheid beïnvloeden, maakt het levendige acteren dat ruimschoots goed. De overdrive, nervositeit en hysterie van de vrouwen “op de rand” komt bijzonder goed tot uiting. Marjolein Goethaert, in haar rol van Pepa, blinkt uit. Ze werkt haar emoties bijzonder goed uit en beschikt over een geweldig mooie komische timing, beweging en expressie. Ook de mooie zang, dictie en het beheerste spel van Maartje Emmers als Lucia vallen op.

Door de akoestische beperkingen van de zaal heeft deze productie een spijtig minpunt. Het orkest speelt uitstekend en er wordt prima gezongen, maar de geluidsbalans tussen beide is niet in orde.

Het decor is sober en wordt bijzonder creatief benut. Witte blokken zijn multifunctioneel en fungeren ook als eilandjes voor de acteurs, die verbinding vinden als de blokken worden herschikt. De belichting is meesterlijk, met prachtige afbakening van de scènes en suggestieve sfeerschepping. De projecties zijn prachtig: nostalgische viewmasterbeelden, vlammen op de witte blokken die perfect een brand suggereren…

24	***Onder garantie***	**Levet Scone**

Regie en teksten: Kevin Dillaerts
Speeldata: 19, 20, 26 en 27 april 2024

Regisseur Kevin Dillaerts schreef zelf de tekst voor deze productie, die bestaat uit een reeks grappige sketches die herkenbare en levensechte situaties tonen over het reilen en zeilen van personeel en klanten in een elektronicazaak. Met een ietwat cliché-gehalte, maar het publiek kan er hartelijk om lachen.

De regisseur kiest voor een realistische benadering met herkenbare typetjes in een dagdagelijks decor. Er is duidelijk aandacht voor acteursregie. Het concept werkt!

Hoewel soms een beetje gemaakt geacteerd wordt en het speeltempo nogal traag is, worden de personages goed en grappig neergezet. De acteurs tonen duidelijk spelplezier en begrijpen hun typetje. Nog iets meer bravoure, zottigheid en juistere timing zou de komische elementen nog beter tot hun recht kunnen laten komen. Tekstkennis, taal, dictie en verstaanbaarheid zijn uitstekend. Laura Billen, als de gefrustreerde werkneemster, speelt haar rol overtuigend. Mia Debecker als “bazige vrouw” met “stijve-hark-echtgenoot” ontlokt met haar sappige dialect en goede timing veel reactie bij het publiek, wat in samenspel met haar medespelers van deze scène een van de hoogtepunten maakt.

Het decor lijkt echt weggeplukt uit een elektronicawinkel. De logo’s, de rekken vol apparaten, de posters en het bord met mededelingen in de personeelsruimte maken het af. De felblauwe T-shirts met logo van het “winkelpersoneel” geven kleur aan de voorstelling. Erg geslaagd.

De techniek is basic, het podium is goed uitgelicht, meer moet het in dit geval ook niet zijn.

25	***Een hoer meer of minder***	**K.T. De Dijlezonen**

Auteur: Hugo Renaerts
Regisseur: Frank De Beule
Speeldata: 26 en 27 april 2024

Doordat de plot in dit toneelstuk erg voorspelbaar is, ontbreekt een spanningsboog en subtiliteit, iets wat toch wel nodig is voor de beladen thematiek van incest en partnergeweld in dit stuk.

De interacties worden in het verhaal onvoldoende sterk uitgewerkt zodat ziel en vuur een beetje ontbreken. De scènes achter het doorzichtige doek zijn een handige tool om de overgangen te

overbruggen maar ze zijn wat slordig afgewerkt. Met wat meer verfijning en vooral meer diepgang zou de voorstelling zeker meer beroeren.

De gevoelige thematiek zou aanleiding moeten geven tot genuanceerd en doorvoeld spel, maar dat kan de cast niet helemaal waarmaken. De jonge hoofdrollen tonen weliswaar durf, ze bewegen vlot en zelfzeker, maar de emoties blijven wat vlak. De kleinere rollen brengen dynamiek en humor, een enkele weet ook te vertederen.

De kledij is erg gepast. Het decor, een mengeling tussen een appartement en een bordeel met lichtsnoeren, is suggestief en draagt, evenals de goed gekozen muziek, bij tot de juiste sfeer. De techniek is in orde.

26	***Van Ridder Boudewijn***	**Toneel Heverlee**

Auteur: Mathias Sercu
Regisseur: Jan Sprengers
Speeldata: 26 en 27 april, 3 en 4 mei 2024

Toneel Heverlee kiest met *Van ridder Boudewijn* voor een magisch-realistisch stuk. Het behandelt ernstige thema's met een warme glimlach en een laagje humor. Het vinden van de juiste toon in dit stuk is cruciaal en een grote uitdaging.

Regisseur Jan Sprengers toont creativiteit in de speelse elementen die de voorstelling een plezierige draai geven. Ook het eenvoudige decor en de Beatles- muziek brengen een zekere lichtheid. Maar de onderliggende emoties en de diepere laag van het verhaal komen niet helemaal tot hun recht. De scènewissels breken soms het ritme, maar de verschillende settings werken wel.

De acteurs brengen hun rol met overduidelijk plezier. Jan Moons vertolkt het 10-jarig jongetje heel erg kinderlijk, met veel enthousiasme en expressie maar ook een beetje repetitief. Zijn kinderlijkheid wordt soms overgenomen door de andere acteurs, wat niet helemaal goed aansluit bij hun personages. Kristel Verheyden in de rol van Linda toont de meeste naturel en de juiste lichaamstaal. Alle acteurs zijn goed verstaanbaar, mede dankzij het gebruik van microfoons die hun nut hebben in de grote zaal maar wel wat afbreuk doen aan de intieme sfeer van het stuk.

Kostumering en rekwisieten zijn gepast en verzorgd. Het decor zorgt voor een duidelijke afbakening van de scènes.

Technisch is het geheel heel verzorgd. Muziek en licht worden met feeling bediend.

27	***Tuinkabouterterreur***	**Toneel De Vandalen**

Auteur: Johan Albalonga
Regisseur: Nathan Bekaert
Speeldata: 17 en 18 mei 2024

In het stuk *Tuinkabouterterreur* worden tuinkabouters – als symbool voor de burgerlijkheid – door een anarchistisch vriendengroepje onder vuur genomen. De reden waarom wordt in het

verhaal evenwel te zwak uitgewerkt en van anarchie is niet echt sprake, zodat diepgang ontbreekt.

Er zijn goede elementen in het stuk, maar algemeen zorgen die niet voor een sterke voorstelling. Het verhaal start goed in een veelbelovend decor, maar de spanningslijn wordt niet behouden. Er worden te weinig nuances aangebracht om de anarchisten geloofwaardig te maken. Ook de meer intense vecht- en achtervolgingsscène brengt weinig emotie teweeg.

Er wordt met enthousiasme en inzet geacteerd. Deborah Marie levert een fijne acteerprestatie en valt op door haar mooie taalgebruik en uitstekende mimiek.

Technisch is dit een goede productie met een knap opgebouwd decor, passend bij de anarchistische inhoud van het stuk. De belichting is prima en de muziek goed gekozen.

28	***Koningin Lear***	**Willighe Vanckenis & Toneelvrienden de Lo**

Auteur: Tom Lanoye, naar Shakespeare
Regisseur: Jerry Olbrechts
Speeldata: 16, 17, 18, 19, 23, 24, 25 en 26 mei 2024

Zie verslag nominaties Euripidesprijs.

29	***What the Butler saw***	**K.T. De Reynaertghesellen**

Auteur: Joe Orton
Regisseur: Steven Devillé
Speeldata: 24, 25, 26, 30 en 31 mei, 1 juni 2024

Dit stuk wordt beschouwd als het beste van Joe Orton en staat bekend als een absurd en satirisch meesterwerk. Voor de liefhebbers, een traktatie, zeker met een regisseur als Steven Devillé! Steven gaat hier “all the way” en zijn regie doet de rijke, cynische dialogen en kolderieke toestanden alle eer aan. Zijn spel- en bewegingsregie, ondersteund door een uitstekende muziekkeuze, scheppen de juiste sfeer. Hij weet zijn ploeg goed aan te sturen. Hoewel het soms nog sneller en nog grotesker zou mogen, weet hij de essentie van Ortons werk op te roepen en het publiek mee te nemen in diens eigenzinnige wereld.

De acteurs tonen allen, ondanks het ongewone genre en de onorthodoxe toestanden, veel lef en spelen zonder enige gêne. Klaar Devillé schittert en etaleert volop haar zalig komisch talent als “mevrouw Dewaersegger”. Axel Moens vertolkt, met groeiende komische inleving en uitstraling, glansrijk zijn rol van geflipte inspecteur-geneesheer.

De tekstkennis is goed en de verstaanbaarheid blijft grotendeels behouden, ondanks de mindere akoestiek. Spelplezier is duidelijk aanwezig, zeker naarmate de voorstelling vordert. De gezamenlijke cast slaagt erin voor erg sterke momenten te zorgen en het merendeel van de toeschouwers helemaal mee te krijgen.

30	***Nodig***	**Toneel4**

Auteur: Vincent Libin en Bert Mercelis
Regisseur: Bert Mercelis
Speeldata: 30 en 31 mei, 1 juni 2024

Dit korte stuk is een eigen creatie van Vincent Libin en Bert Mercelis. Een verfrissende, humoristische aanpak van een liefdesverhaal gesitueerd in een aantal treinritten. De intermezzo's van de treinconducteur zijn leuk maar staan totaal los van de dialogen tussen het verliefde koppel en hun alter ego's. Een meer omvattende uitwerking van de relatie en interactie tussen de personages zou meer body aan het geheel kunnen geven.

De acteurs- en bewegingsregie is sober en doeltreffend. De uitsplitsing van de twee hoofdpersonages brengt variatie en schwung in de actie. Het geheel is aangenaam levendig, luchtig en vrolijk. De muziek is goed gekozen. De videobeelden geprojecteerd op de treinvensters zijn een originele vondst en brengen extra actie, maar ze komen wat amateuristisch over en tonen niet het acteerniveau van de live cast.

Sterke acteerprestaties van de vijf acteurs. Zegging en verstaanbaarheid zijn prima. Dorien Ceustermans maakt haar rol levensecht door haar grote inleving en Rita Gounakis maakt indruk door haar overgave, expressie en perfecte dictie. Rudy Mensaert weet met zijn sappige interventies het publiek te charmeren.

Mooie setting met de NMBS-zetels en de treinramen die als lichtbron en ook als videoscherm dienen. De belichting is trouwens heel mooi en functioneel uitgewerkt, met verschillende kleuren voor de alter ego's.

De techniek laat het soms een beetje afweten, bij voorbeeld bij het in- en uitfaden van de videobeelden en de – overigens goed gekozen – muziek. Ook valt een van de micro's – in het Wagehuys eigenlijk niet echt nodig – soms uit.

KLEINE-PRINS-PRIJS 2024

VERSLAG VAN DE GENOMINEERDE PRODUCTIES

Beste toneelvrienden,

De jeugd, dat is onze toekomst! Zij die hier de komende 30-40-50 en zelfs 60 jaar het Leuvense theaterlandschap vorm zullen gaan geven! De kiem waaruit talent ontspruit, groeit en zich ontwikkelt. Net zoals vorige jaren zagen we ook het voorbije seizoen, zonder uitzondering, producties waar het spelplezier, enthousiasme, engagement en de teamspirit van de scène spatte. Wij zijn er in elk geval gerust in, de toekomst van het Leuvense theater ligt in veilige handen bij onze jeugd. Mag ik daarom alvast een warm applaus voor alle jeugdverenigingen, hun spelers en hun gemotiveerde entourage.

Als het om jeugd gaat, is het zo mogelijk nog moeilijker om als jury een keuze te maken, maar dat wordt nu eenmaal van een jury verwacht. We bespreken de drie genomineerde producties in volgorde van optreden.

De **eerste nominatie** gaat naar ***De zusjes Kriegel*** bij **Kindertheater Stekelbaars** van Guy Focketeyn, in een bewerking en regie van Nausikäa Droste. De choreografie is in handen van Margot Devloo.

Het populaire boek van Marc De Bel, vertaald naar toneel door Guy Focketeyn, resulteert in een meeslepend en humoristisch stuk dat draait om drie ondeugende en rebelse zusjes, die de wildste avonturen beleven en een nieuwe draai geven aan het begrip kattenkwaad!

Nausikäa Droste slaagt erin van dit stuk een wervelend spektakel te maken door een vindingrijke enscenering en een grondig uitgedachte spelers- en bewegingsregie.

Het samenspel tussen de kleintjes, jongeren en volwassenen is enthousiast, gemotiveerd en homogeen. Er wordt met volledige overgave en geloof in het personage geacteerd. Expressie, taalvaardigheid en verstaanbaarheid zijn uitstekend. De danschoreografieën zijn opmerkelijk synchroon en bruisen van levenslust. De zusjes Kriegel geven blijk van heel wat talent. Ook alle lof voor Bart Vinck die zowel een overtuigende vader Kriegel als een zeer geloofwaardige psychiater weet neer te zetten. Het enthousiasme en spelplezier van de hele ploeg zijn duidelijk zicht- en voelbaar tot in de zaal.

Het goed uitgedachte decor, met de stelling waarin de zusjes regelmatig als spinnenkoppen naar beneden hangen, de verschillende speelniveaus en het projectiescherm bieden heel wat mogelijkheden die optimaal benut worden. De kostuums, make-up en kapsels zijn prachtig vormgegeven en brengen de personages treffend tot leven. Hier is duidelijk goed over nagedacht!

Ook de belichting en muziek dragen bij aan het beoogde kader.

De zusjes Kriegel wisten het publiek volledig mee te krijgen in dit grappig, spannend en bij momenten stout stuk!

Mag ik daarom een daverend applaus voor *De zusjes Kriegel* van Kindertheater Stekelbaars!

De **tweede nominatie** gaat naar ***Donderdag* bij ToViKiTo** Van Pepijn Lievens, in een regie van Tinneke Mercelis.

Het stuk *Donderdag* is een hedendaagse, humoristische bewerking van de welgekende klassieker “Romeo & Julia” van Shakespeare, maar met een pak minder drama. Niet Romeo en Julia beleven een onmogelijke liefde, wel Mario Vandenbergh en Julie Verbiest, zoon en dochter van 2 rivaliserende beenhouwers. Twee pubers die elkaar, bijna aandoenlijk, maar vooral met de nodige humor, hun wederzijdse liefde verklaren, snotjongens waardig!

Tinneke Mercelis zorgt voor een zeer sterke en aanwezige acteursregie. Ze weet een poëtisch, innemend, uiterst sympathiek en zeer beminnelijk uitgevoerd geheel op de scène te brengen. Ze schept een duidelijk verschil tussen de twee families, vooral door kostumering. Tussen hen speelt een jarenlange haat, maar vooral de liefde die ontstaat tussen Mario en Julie wordt eenvoudig en toch fijn uitgetekend. Het geheel zeer mooi en humoristisch opgebouwd met oog voor het juiste tempo en ritme.

Er wordt homogeen op een zeer goed niveau geacteerd door alle 6 acteurs, met een opmerkelijk goed gevoel voor intonatie, nuancering en tempo en bijzonder expressief, met gepaste mimiek en lichaamstaal. In combinatie met een prima inleving zorgen de acteurs ervoor dat de humor en het spelplezier als het ware de zaal instralen, tot groot plezier van het publiek. Ook de dansjes en liedjes zijn goed uitgevoerd en erg passend.

Heel creatief en functioneel wordt er gewerkt met een multifunctionele schommel, tegelijk toon-, venster- en zitbank. De witte emmers, de traditionele rood en witte ruitjes kledij versus de moderne outfit, de Capulets versus de Montagues, alles klopt. Tinneke Mercelis heeft dit stuk met een duidelijke visie zeer goed uitgewerkt, een visie die zich doortrekt in de keuze van de technische aspecten, de muziek en de belichting die ondersteunend en goed zijn.

De Verbiests versus de Vandenberghs… en 100 gram preparé, dat mag voor ons zeker “iets” en zelfs veel meer zijn!

Mag ik daarom uw welgemeend applaus voor *Donderdag* van ToViKiTo!

De **derde nominatie** gaat naar ***Amlett* bij JeugdToneeltroep Dzippie** van Jan Decorte, in een regie van Wim Hambrouck

Amlett is geen traditionele bewerking van Shakespeares klassieker "Hamlet", maar een radicale herinterpretatie die de essentie van het stuk blootlegt. Ook de taal van het stuk wordt gereduceerd tot zijn puurste vorm, vol klank en ritme. Decorte hertaalde het stuk in zijn eigen taaltje, speels, "kindlijk", zoals het genoemd wordt. Daarbij maakt hij van Hamlet, in zijn eigen woorden, "een snotvent".

Wim Hambrouck heeft met deze bonte bende zeer goed werk geleverd. Zijn creatieve, frisse ideeën zorgen voor een mooi kijkstuk. Een wisselend sober, maar creatief decor door het gebruik van witte tafeltjes, de wit-zwarte aankleding, het gebruik van sluiers - nu eens verhullend gewaad voor de geest of voor Ophélie, dan weer watergolven - het blauwe licht… zorgen voor erg mooie beelden. Wim Hambrouck voelt dit stuk duidelijk goed aan, behandelt

de humor op schitterende wijze en laat zijn acteurs hetzelfde doen. Hij heeft een mooie balans gevonden tussen de Shakespeareaanse ernst en de volkse eenvoud en humor van Jan Decorte.

De groep acteurs staat met plezier op de scène en speelt geloofwaardig en op een goed niveau. Ze zijn perfect mee met de humor en de tekstkennis is feilloos. Femke Wilberts als Amlett acteert overtuigend, beheerst en met een goede intonatie en articulatie op een hoog niveau, waarbij ze in één trek ook haar genderidentiteit wegspeelt. Matisse Vandeweyer, schitterend gecast in de rol van Queen, weet subtiel humor te brengen en is duidelijk de lieveling van het publiek.

De projecties met beelden of enkel tekst werken nu eens bevreemdend, dan weer verhelderend, of brengen een moment van rust. Door het gebruik van de speelruimte tot in de zaal weet de regisseur het publiek te betrekken bij het hele gebeuren. Door bewust de soberheid te bewaren legt hij de focus op de rauwe emoties en zet hij de verbeelding van het publiek aan het werk.

Er is dan misschien iet rot in Denemarken, maar zeker niet in deze versie van Amlett!

Mag ik daarom uw warm applaus voor *Amlett* van JeugdToneeltroep Dzippie!

EURIPIDESPRIJS 2024

VERSLAG VAN DE GENOMINEERDE PRODUCTIES

Beste toneelvrienden,

Vooraleer over te gaan tot de verslagen van de genomineerden voor de Euripidesprijs, willen we toch eerst een kleine toelichting geven. De leden van de jury zijn toch een beetje "toneelgek". De meesten zijn dan ook nog actief bezig als acteur/actrice of regisseur in verschillende verenigingen.

Als leden van de jury actief betrokken zijn bij een "Leuvense" productie, dan nemen ze ook niet deel aan de stemming die de uiteindelijke Euripides-laureaat aanwijst. En wat betreft het Fiere-Margrietjuweel zal ik dadelijk nog één en ander verduidelijken.

Na zovele jaren is het door iedereen gekend: de Euripidesprijs bekroont een globale productie. De criteria zijn de kwaliteit van het stuk, de regie, de acteerprestaties en tenslotte alle technische aspecten zoals decor, klank, licht, kostumering.

We bespreken de drie genomineerde producties in volgorde van optreden. Dat betekent uiteraard niet dat er maar drie schitterende producties waren. Er waren er meer… veel meer. De kwaliteit bij de Leuvense toneelverenigingen is hoog… zeer hoog. Het is en blijft een delicate opdracht om de drie genomineerden aan te duiden. Want kiezen is altijd een beetje verliezen.

De **eerste nominatie** gaat naar "**9 to 5**" bij **Musicalcompagnie Mithe**, geschreven door Patricia Resnick en met muziek en liedjesteksten van Dolly Parton.

"9 to 5" is een Hollywoodmusical op zijn best. Een meeslepend verhaaltje met als thema vrouwenrechten op de werkvloer.

Deze musical is in een vat vol humor gevallen met daarenboven zeer aangename muziek.

Regisseur Rudi Giron doet het schitterend. Alle aspecten krijgen aandacht: acteursregie, beweging en gebruik van de ruimte in drie dimensies, humor… heel creatief decor, kostumering, kapsels, choreografie… alles tot in de puntjes verzorgd!

We zien zeer goede acteerprestaties. Vooral geweldig samenspel van het hoofdroltrio Eva Holvoet als Violet, Yasmine Abidi als Judy en Florence Mast als Doralee. Het spelplezier spat ervan af. Ze gunnen elkaar om de beurt de voorgrond.

Ook Joost Elli, in de rol van directeur Franklin Hart, zet een knappe prestatie neer, met zelfs een staaltje acrobatie wanneer hij de lucht in getakeld wordt.

Maar ook de kleinere rollen krijgen de kans om zich in tal van verschillende typetjes uit te leven zodat ook de kleine rollen hoofdrollen worden.

De techniek valt het best te omschrijven als professioneel: kostuums, pruiken, rekwisieten, belichting zijn allemaal piekfijn in orde. Chapeau voor het decorontwerp van Jimmy De

Becker. Absoluut geniaal en meesterlijk uitgevoerd zodat het decor een deel wordt van de opvoering en een absolute meerwaarde geeft aan de totale productie.

"*9 to 5*" is een "feel good" musical van het hoogste niveau, zeker in deze versie van Musicalcompagnie Mithe. Wanneer het applaus uitsterft blijft er alleen een "wauw-gevoel" over. Mag ik daarom nu opnieuw een daverend applaus voor "*9 to 5*" en Musicalcompagnie Mithe.

De **tweede nominatie** gaat naar ***The Great Gatsby*** bij **Campustoneel**, naar de roman van F. Scott Fitzgerald in een regie van Niels en Sam Rijnders.

The Great Gatsby is een sterk stuk met een goede intrige en een goede opbouw. Vooral de diepere lagen in het stuk zorgen voor een inhoudelijk krachtige voorstelling.

Campustoneel brengt deze surreële rit in een ietwat bevreemdende enscenering die de karakters bijzonder goed tekent. Er hangt frustratie, leegte, verlangen en spanning in de lucht. Er is een verloren gegane glorie, een onbevredigde lust en een onmogelijke passie. Luxe en verval, een macaber spel met een voelbaar fatale afloop. Een dronken roes.

De regie zorgt voor een passende, raadselachtige sfeer die latent en subtiel aanwezig is. Geen uitermate buitensporig feestgedruis vol luxe, drank en lust, maar een ingehouden aftasten van elkaar. De acteurs bewegen met een zekere afstand tegenover elkaar, er is aantrekking en afstoting.

De rauwe sfeer wordt perfect geschilderd. Het plastic zeil waarop het licht weerkaatst als valse glitter. Eerst nepwand, later een verstikkend deken waaronder mensen liggen te zieltogen… Het vervreemdende effect van de micro's en de choreo… Het telkens abrupt afbreken wanneer heel even mensen bij elkaar lijken te gaan komen en dan toch net niet… En het publiek vlak met de neus daarop. Verstikkend. Confronterend.

De volledige cast speelt op hoog tot zeer hoog niveau. Een extra vermelding voor Hannah Weiler als Daisy Fay. Prachtige taal, enorm veel variatie in haar spel, uitstekende mimiek met zeer sprekende ogen. Ze weerspiegelt de schizofrenie en de mentale problemen van Zelda, de echtgenote van Scott Fitzgerald.

Technisch ook een productie van zeer hoog niveau: decor, kledij, licht en de live muziek van Bert Aernouts die de donkere sfeer van het stuk subtiel kleurt.

Mag ik een meer dan verdiend applaus voor *The Great Gatsby* en Campustoneel.

De **laatste nominatie** gaat naar ***Koningin Lear*** van Tom Lanoye naar Shakespeare in een regie van Jerry Olbrechts, in een samenwerking tussen **Toneelvrienden de Lo** en **Willighe Vanckenis.**

Lanoye steekt Shakespeare in een modern jasje. De heersers van toen, koningen, worden vervangen door de heersers van nu, het grootkapitaal van concerns, maar de strijd om de macht en de strijd om de opvolging blijft dezelfde. Een meedogenloze strijd die tot waanzin drijft. Een regie van Jerry Olbrechts is bijna altijd onmiddellijk te herkennen en is vrijwel altijd meesterlijk. Hij speelt tussen de toeschouwers, hij speelt met genderidentiteit, hij integreert livemuziek in zijn voorstelling, hij ontwerpt zelf de kleding en het voorkomen van zijn acteurs. En alhoewel al deze factoren steeds in al zijn regies terugkomen, toch is iedere regie telkens

opnieuw een verrassing. Resultaat: de grootste bewondering voor de creativiteit die Jerry Olbrechts hier tentoonspreidt.

De acteerprestaties zijn het resultaat van een aantal factoren: de inspirerende en motiverende kracht van de regisseur, een ongelofelijke en lang volgehouden werkkracht en een immense hoeveelheid intrinsiek talent. Het resultaat hiervan zijn acteerprestaties die werkelijk van heel hoog niveau zijn. Iedereen speelt op het hoogtepunt van zijn of haar kunnen. Het is onmogelijk om voorbij te gaan aan de sublieme prestatie van Leen De Vreese als koningin Lear. Dat zou doodzonde zijn. En daarom kom ik daar straks nog even op terug.

Technisch is dit ook een prima productie. Het decor volgt de opbouw van het stuk. Hoe dieper we neerdalen van het penthouse tot de archiefkelder, later op straat en de goot, hoe meer de spanningslijn zich uitspint. Het dak is letterlijk en figuurlijk een climax met fatale afloop. Muziek en licht hebben een duidelijke bedoeling en de zelfontworpen kledij is absoluut een meerwaarde.

Samenwerking tussen verenigingen kan een win-win situatie zijn. Dat wordt hier bewezen. Mag ik daarom een dubbel applaus voor *Koningin Lear* van Toneelvrienden de Lo en Willighe Vanckenis.

FIERE-MARGRIETJUWEEL 2024

VERSLAG VAN DE GENOMINEERDEN

Beste toneelvrienden,

Ook dit jaar zag de jury heel veel schitterende individuele prestaties. Actrices en acteurs die naar het toppunt van hun kunnen gestuwd worden door de kracht van een hele ploeg.

Eén van deze prachtige prestaties werd gebracht door Leen De Vreese in haar rol van koningin Lear in het gelijknamige stuk bij de samenwerking tussen Willighe Vanckenis en Toneelvrienden de Lo. Wie de voorstelling gezien heeft, weet dat deze vertolking een nominatie verdient, maar aangezien Leen zelf lid is van de jury wordt ze om begrijpelijke redenen niet opgenomen in het lijstje van de genomineerden voor het "Fiere-Margrietjuweel".

De verslagen voor de genomineerden van 2024 worden gegeven in volgorde van optreden. Na ieder verslag komt de genomineerde naar het podium. Na een kort gesprek met Lennaert wordt de winnaar of winnares van het Fiere-Margrietjuweel 2024 bekendgemaakt.

De **eerste nominatie** gaat naar **Frank De Beule** voor zijn rol van Nikita Chroesjtsjov in *Stalin sterft* van Lévi Steenveld bij De Dijlezonen, in een regie van Steven Devillé.

Stalin sterft is een zwarte komedie over de overlevings- en machtsstrijd van enkele partijleiders in een moorddadig bewind, waarbij elke misstap, elke vergissing, elke verspreking dodelijk kan zijn. Kolder en bloedige ernst overlappen mekaar, botsen met mekaar.

In deze context een geloofwaardig personage neerzetten is echt een huzarenstukje. En dat is wat Frank De Beule doet. Frank toont zich een geweldig acteur die van alle markten thuis is. Hij « wordt » Nikita, de wolf in schaapskleren. Een clown niet als karikatuur neerzetten is niet gemakkelijk. De Slavische dans ten berde brengen, een paard spelen met een stuk fruit in je mond en wodka drinken zonder glas, maar toch ten allen tijde geloofwaardig blijven… het is een kunst. Dat is het bij Frank… een combinatie van vakmanschap, talent en kunst.

Neem daarbij zijn uitstekende taal, prachtig timbre en uitgesproken mimiek en het is duidelijk dat deze Nikita een nieuwe parel is aan het lange parelsnoer van Frank. Mag ik een hartverwarmend applaus voor Frank De Beule en de Dijlezonen!

De **tweede nominatie** gaat naar **Dirk De Deken** voor zijn rol van Jo in *Wie is bang?* van Tom Lanoye bij de Reynaertghesellen, in een regie van Jan Schoolmeesters.

Jo en Denise, een ouder acteurskoppel op hun retour, spelen al vele jaren eindeloze hernemingen van "Who's afraid of Virginia Woolf", over een scheldend en drankzuchtig koppel intellectuelen. Hiervoor doen de Reynaertghesellen een beroep op Dirk De Deken en Katrien Devillé. Zij zijn niet op hun retour, integendeel. Klasbakken, monumenten en een voorbeeld voor de jeugd, op vele vlakken.

Dirk speelt beheerst, gecontroleerd maar vol inleving. Een bijzonder sterke zegging en intonatie onderstrepen een boeiende vertolking van zijn personage. Enerzijds niet opgewassen

tegenover Denise maar anderzijds toch weer wel in zijn krachtige maar tegelijk ook rustige spel. Het is mooi om te zien hoe hij met de harde woorden van zijn vrouw weet om te gaan. Subtiel en meesterlijk. Ook zijn mimiek is schitterend.

De dialogen worden briljant gebracht, met nuance, met vuur, met power. Ze geven perfect en ongenadig de frustraties mee.

Een prestatie die nagalmt als een klok tegen de muren van de stemmige kapel. Een overdonderend applaus voor Dirk De Deken en de Reynaertghesellen.

De **derde nominatie** gaat naar **Katrien Devillé** voor haar rol van Denise in *Wie is bang?* van Tom Lanoye bij de Reynaertghesellen, in een regie van Jan Schoolmeesters.

Voor het stuk begint ontvangt Katrien de toeschouwers met een warme, milde glimlach. Maar zodra de echte toneellichten aangaan, spatten de emoties als lava uit een vuurspuwende krater.

Ze speelt haar rol heftig, energiek en met vuur, passend bij haar gefrustreerde personage. Met heel veel power en een goed tempo bijt ze van zich af. Het wordt een rollercoaster van gevoelens die ze perfect beheerst en expressief weergeeft. De frustraties en teleurstellingen worden vlijmscherp getekend. De woede is niet meer gespeeld, ze is echt woedend, echt gefrustreerd.

Katrien evolueert ook schitterend in haar personage en de aanvaarding van het lot, het aanvaarden van de argumenten van haar man. En precies dat samenspel met Dirk De Deken doet alles een aparte dimensie krijgen.

Katriens taal en articulatie zijn voorbeeldig, haar mimiek stilaan legendarisch.

Na deze letterlijk denderende prestatie vragen we dan ook een denderend applaus voor Katrien Devillé en de Reynaertghesellen.

De **vierde nominatie** gaat naar **Mark Vermaerke** voor zijn rol van André in *Vader* van Florian Zeller bij Buurttheater, in een regie van Johan Deputter.

Vader is bij velen vooral bekend door de uitstekende filmversie met Anthony Hopkins in de hoofdrol. Wat hem een welverdiende Oscar opleverde. Het lijkt dus een risico om zich, als amateurgezelschap, hieraan te wagen. Maar Buurttheater en Mark Vermaerke hebben dit op een prachtige manier waargemaakt.

Mark Vermaerke “is” op een verbluffende wijze de stilaan dementerende vader. We zien hoe hij zijn beginnende ziekte wil wegspelen, zeker voor anderen. Hij beseft wel dat er iets aan de hand is maar wil dat zo lang mogelijk verbergen. Na een tijdje weet hij het wel, maar hij weet dan niet meer hoe erg het inmiddels geworden is. Zijn karakter verandert, hij wordt opstandig, agressief. Hij legt de schuld bij de anderen. Ze verstaan hem niet. Zijn vertolking staat bol van herkenbare situaties, pijnlijk herkenbare situaties.

Mark Vermaerke kan het publiek overtuigen. Hij blijft ook heel sober. Ook in scènes waar hij kwaad of agressief is. De mooiste, en tegelijk pijnlijkste scènes, zijn die waar zijn hulpeloosheid wordt getoond. Dan zijn zijn ogen sprekend: verloren, radeloos en met een enorme tristesse. Het publiek blijft achter in ijzingwekkende stilte.

Mogen wij dan nu een daverend applaus voor Mark Vermaerke en Buurttheater.

De **laatste nominatie** gaat naar **Tine Wijnants** voor haar rol van Hedda Gabler in het gelijknamige stuk van Henrik Ibsen bij de Dijlezonen, in een regie van Jo Matthijs.

Tine Wijnants zet een ronduit schitterende vertolking neer. Ze slaagt er moeiteloos in om de toenemende ontreddering van haar personage op overtuigende wijze gestalte te geven, zowel in haar oogopslag als in haar bewegingen en stemintonaties. Haar spel is zeer geloofwaardig en ze weet het complexe karakter van Hedda Gabler op indrukwekkende wijze te belichamen.

Tine duikt werkelijk in de huid van Hedda Gabler, waardoor haar prestatie extra diepte krijgt. Onder haar sobere spel borrelt een intense emotie, die soms tot explosie komt, vooral in de slotscène en in haar interactie met Jasper Driesmans als rechter Brack. Ze is beweeglijk, sierlijk en natuurlijk. Haar taalgebruik is verzorgd en treffend.

Deze prestatie is ongetwijfeld het resultaat van toegewijd werken, keihard werken onder een bekwame regisseur. Maar ook het resultaat van een intrinsieke klasse, een grote klasse. Mogen wij een overdonderend slotapplaus voor Tine Wijnants en de Dijlezonen.

***

22 juni 2024

De jury van de Leuvense Toneelprijzen

Elly Conings

Leen De Vreese

Marie Goossens

Jos Oleo

Marc Smet

Roger Van Gompel

***
*